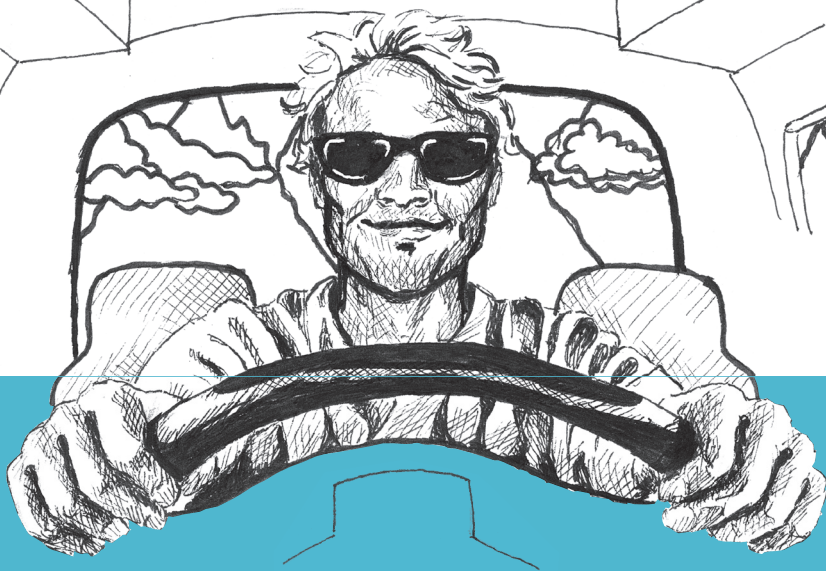

**CAMPERKILOMETERS,
LIEFDE & OUDERSCHAP**

**We hadden
ook thuis
kunnen blijven**
Kees Amsterdam

SAUBERHAUS

**We hadden
ook thuis
kunnen blijven**

**CAMPERKILOMETERS,
LIEFDE & OUDERSCHAP**

Kees Amsterdam

SAUBERHAUS

INHOUD

VERTREKKEN

1. Opgroeien 9
2. Losbreken 23
3. Zaakjes regelen 29
4. Thuis op 9 vierkante meter 35
5. Veteranendag 41
6. De Blauwe Haan 45

VERKENNEN

7. *Duitsland* | Oog in oog met de camera 53
8. *Duitsland* | Verdiend verloren 59
9. *Denemarken* | Botsen 65
10. *Zweden* | 112 71
11. *Estland & letland* | De achilleshiel van Europa 81

VERDWALEN

12. *Polen* | Schaduw en licht 93
13. *Slowakije* | Waar rook is... 101
14. *Hongarije* | Opera aan de donau 111

- 15. *Bosnië-Herzegovina* | Terug naar de bergen van broederschap 119
- 16. *Kroatië* | Vrienden aan de kust 125
- 17. *Montenegro* | Zwarte bergen 129
- 18. *Albanië* | Muggenland 133

VERVELEN

- 19. *Griekenland* | Date night tussen speelgoedtreinen 145
- 20. *Italië* | Onder koude klokken 185
- 21. *Frankrijk & Spanje* | De weg omhoog 201
- 22. *Spanje* | Te heet 215

VERTRAGEN

- 23. *Portugal* | Bolas 229
- 24. *Portugal* | Zout in de wonden 251
- 25. *Spanje & Frankrijk* | Pizza & Pinxtos 265

VINDEN

- 26. Camping de berenkuil 277
- 27. Langs de randen 289
- 28. Opbloeien 295

Nawoord 301

VERTREKKEN

1

OPGROEIEN

‘Ik werd geboren uit zonnegloren en een zucht van de ziedende zee.’ Ik hoor het mijn vader Kees nog tegen zichzelf zeggen. Op zondagmiddag, bedachtzaam roerend in een pan rendang of sajoer boontjes. Afhankelijk van zijn mood op de achtergrond klanken van Beethoven of Frank Sinatra. ‘*Regrets, I’ve had a few, but then again, too few to mention.*’ Doordeweeks zagen we mijn vader nauwelijks, maar in het weekend vulde hij het huis. Vergezeld van een zacht zoete kokosgeur en een verdwaalde sliert pijprook. Op de laatste dag van de week verloor hij zichzelf in zijn grote passie: koken. Al is componeren met ingrediënten een passendere omschrijving. Ik denk wel eens dat er een Indiase chef aan hem verloren is gegaan.

Hij deed zijn inspiratie op in de Oost waar hij jarenlang als jonge koopvaardijstuurman rondzwierf. Tijdens zijn verlof in de jaren zestig bivakkeerde hij bij zijn ouders in hun riante Eindhovense villa waar mijn opa als Philips-directeur samen met mijn oma woonde. Bij terugkomst van een van zijn reizen klopt mijn vader met de stof voor de trouwjurk in zijn koffer bij zijn schoonouders aan waar zijn verloofde op dat moment inwoont. Zij meldt hem vervolgens doodleuk ‘dat ze een ander

heeft' en slaat de deur in zijn gezicht dicht. Dat hakt er wel even bij hem in, maar hij gaat niet bij de pakken neerzitten en zwerft een paar jaar lang rond in de havens van Singapore en Malakka.

Mijn ouders kenden elkaar al via mijn vaders broer en op een feestje in Waalre slaat de vonk over. Ze krijgen een relatie, verloven zich en trouwen. Mijn oudste zus Heleen wordt geboren en daarna kom ik. Een paar jaar later is daar mijn jongere broer Friso. We groeien op in Stiphout en komen thuis niks tekort. Het dorpje ligt in een bosrijke omgeving en daar zijn wij meestal te vinden. Hutten bouwen en met onze zelfgemaakte katapult schieten. We komen altijd met modder op onze broek en takken in ons haar thuis.

Als familie lopen we de deur niet bij elkaar plat, maar tijdens kerst komen we samen bij opa en oma in Eindhoven. Tussen de gevulde eitjes, zoete alcoholwalm en sigarettenrook waart een dramatisch verhaal rond. Wij waren toen nog te jong om te weten welk drama zich in het verleden had afgespeeld. Op latere leeftijd nam ik het verhaal in stukjes tot me.

Het speelt zich af in 1942. Mijn opa Kees vertrekt kort voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog als marineofficier met zijn gezin naar Indië. Mijn overgrootmoeder is er ook bij. Opa Kees en mijn oma Prudence hebben twee jonge kinderen en de derde wordt in Soerabaja geboren. Ze leiden een zorgeloos bestaan tot het moment dat de Japanners binnenvallen. Mijn opa ziet al snel dat het kansloos is om het verdere verloop van de invasie af te wachten en onderneemt meteen actie. Hij gaat met zijn gezin aan boord van een van de laatst vertrekkende watervliegtuigen. Mijn overgrootmoeder ziet dat er niet genoeg plek is en wil dat het gezin bij elkaar blijft. Ze neemt het dappere besluit om alleen achter te blijven en belandt in een

jappenkamp dat ze jarenlang overleeft. Terwijl ze afscheid neemt van haar dochter en kleinkinderen, weet ze niet dat ze na de oorlog bij terugkomst in Nederland ineens nieuwe kleinkinderen zal ontmoeten. Het volgeladen vliegtuig met mijn opa, oma en hun drie kinderen zet koers naar het Australische kustplaatsje Broome. In de vroege ochtend van 3 maart landen ze in de baai en wachten ze om te worden bijgetankt. De meeste mensen slapen nog, maar mijn opa en oma zoeken buiten op de drijvers wat verkoeling. Dan gaat het ineens snel. Japanse Zero's spotten de vliegtuigen en zetten onverwachts de aanval in. Het vliegtuig met het gezin wordt geraakt en vliegt van voor tot achter in brand. In de chaos raken ze hun kinderen en elkaar kwijt. De drie kinderen Kees, Til en Janneke overleven de aanval niet. Mijn opa en oma weten allebei zwaargewond door de brandende kerosine de kant te bereiken, maar hebben geen idee of de ander nog leeft. Na een paar weken worden ze met elkaar herenigd, wat hun een klein beetje hoop geeft. Mijn opa is er een stuk slechter aan toe dan mijn oma, die hem nadat ze samen op een kamer in het ziekenhuis belanden verzorgt. Als ze uit het ziekenhuis worden ontslagen, vertrekken ze samen naar Amerika en krijgen in de jaren erna drie nieuwe kinderen, onder wie mijn vader, opnieuw een stamhouder en dus weer een Kees.

Over het drama in Broome wordt jaren later thuis in Eindhoven niet meer openlijk gesproken. Zeker niet met mij als klein jongetje dat met kerst op zijn sokken over het krakende parket in de Eindhovense villa glijdt om in het voorbijgaan een mierzoet kransje uit de kerstboom te pikken. Spannend vonden we het verhaal wel, ons niet realiserend dat dit een groot familietrauma was. Voor mijn vader zelf gold dat ogenschijnlijk niet.

Als ik er in het weekend wel eens nieuwsgierig naar informeerde, ontweek hij het onderwerp en stak zijn neus liever in de pan met geurende rendang.

Doordeweeks was hij bijna altijd aan het werk. Na een 15-urige werkdag kwam hij 's avonds doodmoe thuis en wilde dan ook nog graag zijn stempel op de opvoeding drukken. Als je niet in de pas liep, ging de zweep erover. Het was voor mijn gevoel meer africhten dan opvoeden. Veel daadkracht, geen zachtheid. Als het erom spande was zijn doortastendheid wel weer handig. Zoals die keer dat mijn vader lijnrecht inging tegen het advies van de gealarmeerde huisarts. Ik vertoonde op een zondagochtend met mijn zestien jaar nogal vreemd gedrag. Mijn zus vertrouwde het al niet toen ik 's ochtends vroeg van de trap was gevallen en zwalkend in mijn onderbroek door het huis liep. Ze sloeg alarm. De gealarmeerde huisarts zei vervolgens 'griepje, leg hem maar met valium terug in bed.' 'Komt niks van in,' reageerde mijn vader. 'Er wordt nu direct een ambulance gebeld.' De gearriveerde ambulancebroeder spotte rode puntjes op mijn onderbenen die al richting mijn knieën omhoogtrokken en zag dat er geen tijd te verliezen was. Binnen een minuut waren we met gillende sirenes onderweg naar het ziekenhuis. Het was kantje boord, want dat waren symptomen van een bloedvergiftiging. Ik bleek een zware, bacteriële hersenvliesontsteking te hebben.

Jaren later greep mijn vader nog een keer in. Ik zocht woonruimte in Amsterdam en plaatste een zoekertje in *De Telegraaf*. Daar reageerde ene Jan op. Die won daarna mijn vertrouwen en ik stortte, naïef als ik was, 500 gulden borg. Maar toen ik me met mijn tas en spullen meldde, stonden er ook vijf andere gedupeerde studenten op de stoep en was Jan gevlogen. Al-

thans, totdat mijn vader hem eigenhandig opspoorde en het geld terugvorderde. Jan belde me daarna zelfs haast smekend op en zei: 'Ik heb het geld overgemaakt, houd je vader nu alsjeblieft bij me weg.' Ik ben nog steeds nieuwsgierig waarom Jan besloot toch zijn portemonnee te trekken.

Mijn moeder liet ook niet met zich sullen. Ik werd als kind een keer in de buurt door een oudere jongen achtervolgd. Die gaf mij een paar klappen. Dat liet ze niet over haar kant gaan. Ze ging op haar fiets achter hem aan en trok hem eigenhandig tegen de grond. Ze ging daarna zo tegen hem tekeer dat het straten verderop te horen was. Ze wist ook iedere keer iets gekke te verzinnen. Bij terugkomst van mijn missie naar voormalig Joegoslavië stond ze met een spandoek te wachten en liet als klap op de vuurpijl thuis ook nog de badkuip vollopen met bier. Zij was altijd erg betrokken.

Los van elkaar zorgden mijn ouders goed voor me, maar er was tussen hen weinig chemie te zien. Mijn moeders wil was thuis wel wet. Tussen die gezinsdynamiek waarbij mijn ouders elkaar vooral proberen te ontlopen, groei ik op als puber in een poging mijn eigen pad te vinden. Ik heb toen goed leren meeveren en geleerd me als een kameleon te gedragen. Als ik uiteindelijk op 18-jarige leeftijd de havo afrond, twijfel ik tussen journalistiek en de marine, in lijn van de familietraditie. Ik kies voor het laatste en meld me op 24 oktober 1994 bij de Van Ghentkazerne in Rotterdam voor de opleiding tot marinier. Ik zie mezelf nog staan, direct door naar de kapper om gemillimeterd te worden. Mijn klasgenoten zijn een kop groter en twee keer zo breed als ik. Het is in de weken erna flink afzien. Terwijl ik verkleumd onder een zeiltje lig met een klein vuurtje om mijn vreetblik op te warmen, vallen de grote, gespierde jongens

een voor een af. Spierballen kun je trainen, maar je ‘grijze spier’ niet. Blijkt het tussen mijn oren toch goed te zitten. Trots als een pauw loop ik na vijf maanden door de poort in Rotterdam naar binnen en verdien ik mijn mariniersbaret.

In de jaren erna ga ik op missie naar voormalig Joegoslavië. Ik train in Noorwegen, Schotland en in de jungle en zet negen maanden lang de bloemetjes buiten op Curaçao. Ondertussen ben ik ieder vrij moment aan het parachutespringen. Ook na mijn tijd bij het Korps. Tot die bewuste zomermiddag in 1999. Mijn vriend Mark en ik hebben er die dag al een sprong opzitten en bereiden ons met een colaatje op het terras van paracentrum Teuge voor op sprong nummer twee. Het is een strakblauwe hemel en er lijkt geen vuiltje aan de lucht. We kletsen wat en als onze namen worden omgeroepen hangen we onze parachutes om en klimmen aan boord van een vliegtuig. Terwijl het vliegtuig omhoogklimt, nemen we samen de sprong nog even door. Daarna remt de piloot af en gaat de deur open. De wind giert naar binnen en het licht gaat op groen. Mark en ik kijken elkaar in de deuropening aan en duiken samen via het gat de ultieme vrijheid tegemoet. We draaien een paar figuurtjes en gaan rechtop staan. We knallen met 200 kilometer per uur naar beneden. Dan geven we elkaar een duimpje en openen een stuk uit elkaar ieder onze eigen parachute. Als ik daarna onder mijn perfect geopende koepel hang, zie ik dat ik een flink eind van de dropzone ben. ‘Als ik niet oppas, wordt dat zo een flink stuk teruglopen,’ schiet het door mijn hoofd. Dus ben ik de minuten daarna geconcentreerd bezig om met mijn parachute zo dichtbij mogelijk te komen. Achteraf denk ik dat ik te gefocust was, want zo’n 20 meter boven de grond bedenk ik dat ik nog tegen de wind in moet draaien om veilig

te kunnen landen. Zonder eerst mijn hoogte te checken draai ik mijn parachute fel tegen de wind in en kom met een gigantische smak op de grond terecht. Ik ben veel te laag gedraaid, wat natuurlijk levensgevaarlijk is, normaal gesproken zelfs fataal. Als door een wonder overleef ik een crash die het beste is te vergelijken met een sprong van zo'n 10 meter hoogte. Het is een geluk bij een ongeluk dat ik in het gras en niet op het beton terechtkom. Toch is mijn letsel aanzienlijk. Zwaargewond en vechtend voor mijn leven wacht ik op hulp. Nooit ben ik blijer geweest om het aanzwellende geluid van sirenes te horen. Na een paar dagen op de intensive care komt er weer langzaam wat leven in me. In de maanden erna herstel ik zelfs haast volledig. Mijn moeder verzorgt me liefdevol en de doortastendheid van mijn vader helpt me om niet bij de pakken neer te gaan zitten maar toch aan mijn geplande studie te beginnen.

In plaats van te herstellen in een revalidatiecentrum neem ik amper tien weken na mijn bijna fatale sprong mijn intrek in een hotelkamer in Amsterdam. Ik maak de switch van marinier naar student, ben heel wat kilo's afgevallen en kan niet meer sporten of parachutespringen. Dit geeft mijn zelfvertrouwen een behoorlijke deuk. Ondertussen strompel ik iedere dag op krukken naar mijn opleiding toe, want opgeven is geen optie. En omdat ik toch niet veel anders kan doen met mijn vrije tijd focus ik me maar op studeren. En met resultaat, want drie jaar later neem ik mijn bachelor marketingcommunicatie in ontvangst. Inmiddels ben ik gelukkig ook helemaal hersteld van mijn ongeluk en heb ik een aanbod om op de communicatieafdeling van een groot bedrijf te gaan werken. Prima vooruitzicht, maar toch twijfel ik.

Het is 2004 en in die tijd zijn persoonlijke militaire verhalen nog schaars. Ik zie daar wel een kans, zeker in combinatie met mijn bijna fatale parachutesprong. In plaats van de zekerheid van een vaste baan bij een groot bedrijf kies ik opnieuw voor het avontuur en besluit een boek te gaan schrijven. Ik betrek de marine bij mijn plan en zo ontmoet ik ook John van den Heuvel. Hij helpt me door een aantal onafhankelijke bijdragen aan mijn verhaal toe te voegen. Tegelijkertijd krijg ik een inkijkje in zijn spannende werk en wereld. Ondergedoken misdadigers opsporen, cold cases uitpluizen, spannende verborgencamera-acties. Als ik een keer bij *De Telegraaf* over de redactie loop, zie ik hoe relaxed het er daar aan toe gaat. De journalisten, casual gekleed in een leren jack of T-shirt luiden ontspannen met een borrel het weekend in. Nu weet ik het zeker: dit leven wil ik ook.

Na een omweg van vijf jaar als marinier heb ik mijn nieuwe roeping gevonden: journalist. Om mezelf zonder enige opleiding überhaupt zo te kunnen noemen, zal ik eerst moeten leren schrijven is mijn redenatie. Ik besluit dat mijn voorgenomen boek een mooie eerste stap in die richting is. Om mijn schrijffuren zo efficiënt mogelijk in te delen, ga ik terug naar mijn ouderlijk huis. Mijn ouders zijn inmiddels uit elkaar en mijn moeder woont alleen in het ouderlijk huis. Ze vindt het fijn dat er weer iemand is om mee te kletsen. Ik neem zeven dagen per week plaats achter het bureautje in mijn oude slaapkamer en schrijf in drie maanden met een vulpen mijn boek. Nadat het uitkomt, overhandigen John, ik en anderen die me hebben geholpen in Rotterdam het eerste exemplaar van *Durf te springen!* aan de toenmalige korpscommandant. Na afloop rijd ik met John in zijn gepantserde Audi A8 vanuit Rotterdam

terug naar onze hoofdstad. Nadat hij de auto heeft geparkeerd, stap ik uit. Hij kijkt me zittend achter het stuur met een schuin oog aan. ‘Laat me weten als ik iets voor je kan doen, hè?’ zegt John. Daar ben ik wel even stil van. Natuurlijk waardeer ik het enorm dat hij me op deze manier helpt. Stiekem fantaseer ik over een baan bij *De Telegraaf*, al is het maar om koffie rond te brengen, maar om John dit nu op de man af te vragen terwijl hij me al zo goed heeft geholpen, gaat me toch iets te ver. Bovendien wil ik graag laten zien dat het me ook op eigen kracht lukt om journalist te worden. Dus bedank ik hem hartelijk en zeg dat ik hem een keer zal trakteren op een etentje bij Nam Kee waar we al een aantal keren samen ‘werkbijeenkomsten’ hebben gehouden. Daarna rijdt John weg en blijf ik in de regen met een stapel eigen boeken onder mijn arm achter. In de volste overtuiging dat ik ooit in zijn voetsporen zal treden. Dat dit nog niet zo eenvoudig is, zal al snel blijken.

Ik stuur iedere krant en elk tijdschrift een exemplaar van mijn boek, maar krijg geen reactie. Dus besluit ik brancheverenigingen te benaderen. Ik ben op een gegeven moment zo radeloos dat ik zelfs overweeg bij borduurtijdschrift *Handwerk zonder grenzen* aan de slag te gaan. Ik voel me kansloos, maar denk op dat moment aan mijn vader en geef, net als hij, nooit op. Ik begin zelf verhalen te verzinnen, zoals een artikel over het verdwijnen van telefooncellen uit het straatbeeld en over André Kuipers en zijn dieet in de ruimte. Het zijn leuke stukjes maar het zorgt er alleen niet voor dat ik na een mooie scoop op de redactie, met mijn benen op een ladeblok en een glas whisky in mijn hand het weekend inluid.

Zoals wel vaker op momenten van uitzichtloosheid komt er ineens hulp uit onverwachte hoek. Mijn Nokia trilt in mijn

broekzak. Het is een oude bekende, journalist Jaïr. We zijn in dezelfde straat opgegroeid en hij weet van mijn journalistieke ambities. Jaïr heeft tijdens het EK van 2004 in Portugal misdaadverslaggever Peter R. de Vries ontmoet en bij hem een goed woordje voor me gedaan. Volgens Jaïr is Peters redactie de uitgelezen plek voor mij om journalistieke ervaring op te doen. Moordzaken en cold cases vind ik maar wat interessant, je ziet er hoe dun de scheidslijn is tussen goed en kwaad. En het is ook weer eens iets anders dan een reportage over Scandinavische breipatronen.

Werken voor Peter R. de Vries, dat ik daar zelf niet op ben gekomen. Niet veel later pak ik mijn mobieltje en klik op de menuknop. Ik scrol met de pijltjestoetsen naar het telefoonboek en kies 'Peter R'. Ik adem diep in en druk daarna op de groene beltoets. De telefoon gaat over. Ik merk dat mijn hartslag stijgt. Mijn mond wordt droog en mijn ademhaling versnelt. Net als ik – stiekem toch een beetje opgelucht – op het rode knopje wil drukken, hoor ik die nasale maar o zo herkenbare stem. 'Met Peter.' 'Ja, goeiemiddag, je, eh u, spreekt met Kees Amsterdam. Ik heb uw nummer van Jaïr die u laatst in Portugal sprak. Ik wil graag een keer samen koffie drinken. Ik trakteer.' 'Ik drink geen koffie maar wel thee,' reageert Peter droogjes. Ik ben even stil. Hij bedoelt het natuurlijk met een knipoog, maar beeldbellen bestaat nog niet. Peters humor leer ik pas later kennen. 'Graag' zeg ik kort maar opgewekt. Peter geeft aan dat ik contact moet opnemen met zijn secretaresse. Dat hoeft hij me natuurlijk geen twee keer te zeggen.

Een paar dagen later loop ik over het Mediapark en ga ik met de lift in een van de torens naar boven. Ik krijg koffie en neem even later plaats in Peters kantoor. Het is maar een paar

vierkante meter groot. Er staan een bureau, een tafel met vier stoelen en een archiefkast met minimaal honderd overzichtelijk gerangschikte ordners in. Ik neem plaats aan de tafel. Aan de muur hangt een ingelijst, door Jari Litmanen gesigneerd Ajax-shirt, dat eigenlijk voor Nicky Verstappen bedoeld was. Peters dagelijkse motivatie om onvermoeibaar aan die zaak te blijven werken. Dan komt hij ineens met energieke pas zijn kantoor binnen. Hij legt een A4'tje op zijn bureau, doet zijn leesbril af en legt die ernaast. Daarna gaat hij tegenover me aan tafel zitten. Geen smalltalk, Peter komt meteen ter zake. 'Wat wil jij eigenlijk van mij?' Ik ben enigszins overdonderd door zijn directheid, maar realiseer me ook dat dit mijn enige kans is om een goede eerste indruk te maken. Zonder lang na te denken pak ik mijn boek uit mijn tas en schuif dat over tafel naar hem toe. 'Ik heb dit boek geschreven over mijn tijd als marinier en een parachuteongeluk dat ik heb overleefd, nu zou ik graag het vak van journalist leren. Ik wil graag voor u werken en doe het gratis.' Hij pakt mijn boek van tafel en leunt ontspannen iets achterover in zijn stoel. 'Je mag wel "je" zeggen hoor,' zegt hij, ondertussen kort de achterkant van mijn boek bestuderend. Hij reageert niet als ik 'gratis' zeg en natuurlijk weet ik zelf ook wel dat dat in de praktijk helemaal niet kan. Blijkbaar raak ik op een of andere manier de juiste snaar bij Peter, die niet kijkt naar cv's of diploma's, maar op zijn onderbuikgevoel vertrouwt. Want twee weken later start ik als 'redactie-assistent' bij zijn mateloos populaire SBS-programma.

Ik kan eigenlijk wel om mijn werktitel lachen. Ook ligt het me wel om als underdog en zonder al te hoge verwachtingen te starten. En wat zou een 'redactie-assistent' überhaupt verkeerd

kunnen doen? Uiteindelijk werk ik drie jaar voor Peter en leer van hem de fijne kneepjes van het journalistieke vak. Daarna wordt het tijd voor de volgende stap, dus maak ik de overstap naar de publieke omroep en werk ik voor de camera voor programma's als *Opgelicht?!*, *Een Vandaag* en *Opsporing Verzocht*. Eindelijk mag ik mezelf verslaggever noemen.

Jaren later ontmoet ik Peter in mijn nieuwe rol. In 2016 is er een doorbraak in een cold case die Peter al jaren volgt; de moord op huisschilder en fervent hardloper Alex Wiegink in 2003 op de Gelderse Posbank. De zaak raakt ruim dertien jaar later na een uitzending van *Opsporing Verzocht* in een stroomversnelling: er worden twee verdachten aangehouden die beiden worden veroordeeld. Ik tref Peter voor een interview in een door ons geboekte Brabantse hotelkamer. Terwijl hij zijn microfoontje krijgt opgespeld, halen we nog even een aantal herinneringen op. 'Weet je nog dat er altijd net iemand een bladblazer aanzette als we begonnen te draaien?' zegt hij, ondertussen aan zijn microfoontje wurmend. 'Als dat een paar keer gebeurde, was je niet op je best,' reageer ik. Peter lacht een beetje, de sfeer is ontspannen. Dan geeft de cameraman me zijn cue dat de opname loopt. Zittend naast de camera kijken Peter en ik elkaar aan en stel ik hem mijn eerste vraag. 'Peter, hoe ontving jij het nieuws over...?' Nog voordat ik ben uitgesproken klinkt er luid tromgeroffel in de straat. Even later gevolgd door oorverdovend trompetgeschal. We kijken elkaar eerst verbaasd aan en zien als we daarna samen door het raam naar buiten kijken een complete fanfare langs marcheren. 'Toeval, of te toevallig?' zou Peter zeggen. We lachen er samen om. Ook na het interview blijven we zo nu en dan via WhatsApp contact houden. In 2021 wordt Peter in Amsterdam op laffe wijze ver-

moord. Het nieuws over de aanslag komt keihard binnen. Tijdens een indrukwekkende uitvaartceremonie in Koninklijk Theater Carré nemen we met elkaar afscheid van Peter. Ik zal hem altijd blijven herinneren als degene die wel in mij geloofde en me die ene, o zo belangrijke kans gaf.

Inmiddels ben ik dan ook al jaren samen met Tessa, een sportieve stuiterbal die ik tijdens een van mijn Aziëreizen heb ontmoet. Tessa, die ik stevast Tes noem, is zeven jaar jonger dan ik. Als de vonk tussen ons echt is overgeslagen, reizen we een paar jaar kinder- en zorgeloos de wereld rond. We genieten met volle teugen, maar na een paar jaar begint het bij Tes toch te kriebelen. Ze wil graag kinderen en laat ik daar nou niet meteen een heel warm gevoel bij krijgen. Ik vind het allemaal wel goed zo, maar ik word er op dat moment ook onzeker van. Ik heb het idee dat dit ons uit elkaar zou kunnen drijven en dat wil ik graag voorkomen. Dus geef ik eerder dan ik er zelf echt aan toe ben gehoor aan haar kindrewens. Onze jongens worden geboren, Kees en Bob. Het kost me vanaf het begin flink wat moeite om aan mijn nieuwe leven te wennen. In een ideale wereld was ik hier iets meer in mijn eigen tempo naartoe gegroeid.

In een poging af te rekenen met een aantal zaken uit het verleden volg ik ook een paar sessies psychotherapie. Een tijdje later ontmoet ik Michiel, ook een oud-marinier en coach. Hij laat me in een zogenaamde doorbraaksessie zien hoe mijn leven tot dan toe is gelopen. Aan de hand van een letterlijke tijdlijn zie ik wanneer ik op belangrijke momenten rationeel handelde en wanneer ik juist mijn gevoel volgde. Hij laat ook zien welke gevolgen beide keuzes hadden. Die coachingssessie doet me realiseren dat ik qua gevoel lange tijd redelijk op slot zat. Maar

hij brengt me tegelijkertijd ook een stukje dichters bij mijn gevoel. Hij doet zelfs nog iets waardevollers: hij laat het vonkje in mijn hart opnieuw branden.

© 2026 Kees Amsterdam en Uitgeverij Sauberhaus bv

Tekst: Kees Amsterdam

Redactie: Trijnie Duut

Vormgeving: Pre Press Media Groep

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Omslagbeeld: Pauline Zeij

Productie: Reindert Vrij

Druk- en bindwerk: Wilco

ISBN 978 90 836014 5 8

ISBN e-boek: 978 90 836014 6 5

ISBN luisterboek: 978 90 836014 7 2

NUR: 508, 320, 402

SAUBERHAUS

uitgeverijrsauberhaus

uitgeverij_sauberhaus

www.sauberhaus.nl

De uitgever stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Kees Amsterdam (1975) is oud-mariniër, veteraan en verslaggever. Hij werkte onder andere voor *Peter R. De Vries Misdaadverslaggever*, *Opsporing Verzocht* en *112 Vandaag*. Eerder schreef hij het boek *Durf te Springen!* (2004).

Kees is getrouwd met Tessa. Samen hebben ze twee zoons: Kees jr. en Bob. In de zomer van 2024 verkopen Kees en Tessa hun huis in de Randstad en reizen elf maanden lang als gezin in een camper door Europa.

We hadden ook thuis kunnen blijven is geen routeboek of perfecte reisgids maar een reisverslag in de stijl die Kees op het lijf is geschreven: rauw, grappig, met zelfspot maar ook kwetsbaar.

Het voelt als losbreken. Je baan opzeggen, je huis verkopen, je droom achterna. En vervolgens zonder enige camperervaring dwars door Europa, van noord naar zuid. Van Zweden naar Portugal. De vrijheid tegemoet. Alhoewel, vrijheid? Elf maanden lang met vrouw Tessa en zonen Kees en Bob op 9 vierkante meter heeft ook zo z'n uitdagingen.

Het is een tocht met vervaarlijk gegrom in de Deense duinen, heerlijk suppen in Riga, verhitte Griekse waterbronnen, voetbal in Warschau, hiken in Portugal, thuisonderwijs en inventieve oplossingen voor het chemisch toilet.

We hadden ook thuis kunnen blijven is een eerlijk, herkenbaar en humoristisch verhaal over een gezin dat de sprong in het diepe waagt en ontdekt dat de beste wegen vaak de wegen zijn die niet op de kaart staan. Kees Amsterdam verhaalt over een bijzondere reis waarop hij en zijn gezin niet alleen de mooie – en soms ook de iets minder mooie – kanten van Europa ontdekken, maar ook zichzelf.

